

העכבר שנעשה קיסר

אגדה סינית

לפני הרבה זמן חי באזור צ'ואנג זוג אנשים עניים מאוד. האישה אמנם עמדה ללדת, אך המצב בבית היה כל כך קשה שהבעל נאלץ ללכת ולחפש פרנסה במקום אחר.

לפני שיצא חיבק את אשתו באהבה, נתן לה את המטבעות האחרונות שהיו להם ואמר "כשייוולד הילד, יהיה זה בן או בת, תעשי מאמצים לגדל אותו כראוי. שנינו עניים מאוד ואין לנו יותר תקווה להיחלץ מהמצב, אבל הילד יוכל לעזור לנו להתקיים."

שלושה חודשים אחרי שהבעל יצא, האשה ילדה. אך לא נולד לה ילד ולא ילדה אלא עכבר!

האישה הייתה אומללה. "חיה ולא ילד!" בכתה. אין לנו יותר תקווה להתקיים כאשר נזדקן. איך אוכל להראות לבני אדם?"

היא תחילה חשבה להרוג אותו, אך הלב לא נתן לה לעשות זאת. היא רצתה לגדל אותו, אך חששה שהשכנים יתנכלו לה.

בסוף נזכרה בדבריו של בעלה והחליטה לא לסלק את הנולד אלא להחזיק אותו כל הזמן תחת המיטה. כך לא ייוודע לאיש שילדה עכבר ולא ילד. אך תוך חודשיים העכבר גדל ולא ניתן היה להחזיק אותו יותר תחת המיטה. ויום אחד הוא התחיל לדבר בקול אנוש.

"אמא" אמר "הלילה אבא חוזר. אני אמתין לו על הדרך." ואמנם הבעל חזר באותו הלילה. "הראית את בננו?" שאלה האישה. "איפה? איפה הבן שלנו?"

"הוא המתין לך ליד הדרך. האם לא ראית אותו?"

"לא, לא ראיתי איש" ענה הבעל "ראיתי רק עכבר ענק שהפחיד אותי מאוד."

"זה הבן שלנו" אמרה האישה האומללה. כשהבעל שמע כי היא ילדה עכבר, שאל בעצב "מדוע אמרת לו לפגוש אותי?"

"לא אמרתי לו זאת. הוא יצא בלי לשאול אותי. הוא אמר פתאום שאתה חוזר הלילה ויצא לקראתך."

"זה באמת מוזר" חשב הבעל "אף אחד לא ידע שאני חוזר הלילה. איך הוא יכול היה לדעת?" ולאשתו אמר "קראי לו שיחזור. קר בחוץ והוא עלול להצטנן."

בדיוק כשהאשה רצתה לצאת העכבר נכנס. הוא רץ לאבא שלו ששאל "זה אותך פגשתי בדרך?"

"כן אבא, חיכיתי לך" ענה העכבר.

"איך ידעת שאני חוזר הלילה?"

"אני יודע את הכל שתחת השמיים."

ההורים הופתעו מאוד והוא המשיך "המדינה שלנו נמצאת בסכנה גדולה" אמר "לא נוכל לעמוד כנגד הפולשים. אני רוצה, אבא, שתבוא איתי אל הקיסר, כי אני חייב להציל את המדינה."

"איך זה יתכן?" שאל האב "ראשית כל אין לך סוס. שנית, אין לך נשק ושלישית, לא נלחמת עוד מעולם. איך תוכל להלחם באויב?"

העכבר היה רציני מאוד "רק קח אותי לשם" ביקש "אכניע את האויב, אל פחד."

האב לא יכול לשכנע אותו ולכן לקח את בנו העכבר העירה כדי לבקש פגישה עם הקיסר. אחרי הליכה של יומיים הם הגיעו לבירה ושם ראו את מנשר הקיסר!

"הבירה הממלכתית בסכנה! אויב פלש

לממלכתנו. אני מוכן לחתן את בתי עם מי שיכול להתגבר על האויב."

העכבר הוריד את המנשר מהקיר, קרע אותו לחתיכות ובלע אותו. החייל, שעמד שם כדי לשמור על המנשר, נבהל מאוד. הוא לא האמין שעכבר, יהיה גדול אשר יהיה, יוכל לקחת על עצמו משימה כזו. אך מאחר שהעכבר בלע את המנשר הוא הוביל אותו אל הארמון.

הקיסר שאל את העכבר האם יש לו אמצעים ויכולת להכניע את האויב. העכבר ענה "כן, אדוני." ואז שאל הקיסר כמה לוחמים וסוסים ידרשו לכך.

"אף לא לוחם אחד או סוס" ענה העכבר "כל שנחוץ לי זה קצת גחלים לוהטים."

הקיסר נתן מיד הוראה להכין ערמה של גחלים לוהטים, ואלה הובאו ופלטו חום אדיר. העכבר עמד מול האש ואכל את הלהבות בפה מלא, במשך שלושה ימים ושלושה לילות. הוא אכל אותם עד שהבטן שלו נעשתה גדולה ועגולה כמו שק מלא שומן. בינתיים הבירה הייתה בסכנה כי האויב הגיע כבר לחומות העיר.

הקיסר דאג מאוד, אך העכבר לא התרשם כלל, התנהג כאילו לא קורה כלום, והמשיך לבלוע את הלהבות. רק אחרי שלושה ימים הוא עלה על חומת העיר כדי לסקור את המצב. שם, סביב העיר נפרסו אלפי חיילים וסוסים.

"איך, עכבר, תכניע את האויב?" שאל הקיסר. "צווה על החיילים שלך לנצור אש הקשתות שלהם" ענה העכבר "ופתח את שערי העיר."

הקיסר החוויר כששמע זאת "מה? כשהאויב ממש לפני השער! אתה אומר לפתוח ולהכניס אותם פנימה! איך תעז להתל בי כך?"

"הוד רוממותך, ציוות עלי להכניע את האויב" אמר העכבר "ולכן אתה מוכרח להישמע לי." הקיסר היה חסר אונים. הוא ציווה על חייליו להפסיק את ירי החצים, להניח את הקשתות ולפתוח את שער העיר. כשהשער נפתח חיילי האויב התחילו לזרום דרכו בהמונים. העכבר התיישב מעל השער, וכשהם עברו תחתיו התחיל בשקט ובשלווה לירוק עליהם אש. חיילים וסוסים נשרפו לעפר. היתר ברחו בבהלה.

הקיסר שמח מאוד כאשר ראה שהאויב הוכנע. הוא מינה את העכבר לאלוף וערך חגיגות ניצחון ימים אחדים. אך את הנסיכה לא הזכיר כלל, כי לא התכוון לחתן אותה עם עכבר.

"מובן שלא יתכן הדבר!" אמר לעצמו, והודיע שזו הנסיכה שמסרבת להתחתן. היא מוכנה להתחתן עם מישהו אחר, אבל עם מי? הוא

לא ידע מה לעשות. כל אחד אבל לא עכבר!
בסוף הודיע שעניין החתונה יוכרע על ידי
הטלת הכדור הרקום.
הטלת הכדור הרקום! החדשות התפשטו בכל
הממלכה ותוך ימים אחדים העיר נכנסה
לסחרחורת. אנשים מכל המדינה באו לנסות
את מזלם והמונים הציפו את הבירה.
הגיע היום. נבנה ביתן מיוחד, מקושת וגבוה.
הקיסר הוביל את הנסיכה ואת פמליית
הנערות שלה והן תפסו את מקומן על הבמה.
גם העכבר היה נוכח. הוא לא דחף את עצמו
להמון אלא עמד בשקט בקצה הכיכר העיר.
הגיעה השעה. הנסיכה הטילה את הכדור
הרקום באוויר וזה התחיל לעוף בתנועה
עדינה. ההמון בכיכר רעש ונהם כמו ים גועש.
כולם הושיטו את ידיהם כדי לתפוס את
הכדור, אך העכבר נתן נשיפה חזקה ומשך
את הכדור ישר אליו.
עכשיו הנסיכה חייבת להתחתן עם עכבר! אך
הקיסר עדיין רצה למנוע זאת. "כדור רקום

שנזרק על ידי הנסיכה" הכריז "יכול להיתפס
רק בידי בן-אדם. בעלי חיים מנועים מכך."
הוא אמר לנסיכה להטיל את הכדור שנית.
הפעם הכדור נתפס על ידי בחור צעיר וגבוה.
"זה האיש" קרא הקיסר המאושר "הוא יהיה
החתן שלי!" נערכה חגיגה גדולה לציון
המאורע.
אך הבחור הצעיר וגבוה זה לא היה אלא
העכבר מוסווה כמו בן-אדם. הוא נשאר
בדמות אדם עד לחתונה ורק אז הפך שוב
לעכבר. ביום הוא נשאר עכבר, ובלילה הוריד
את פרוותו האפורה ונעשה לבחור נאה.
הנסיכה לא יכלה לשמור זאת בסוד ויום אחד
סיפרה הכל לאביה. הוא הופתע מאוד אך
היה מאושר.
"טוב" אמר הקיסר לעכבר, "אתה מוריד את
פרוותך, כפי ששמעתי ונעשה לאדם נאה.
אבל למה שתלך בפרווה איומה זו במשך
היום?"
"הו, אדוני" ענה חתנו "לבגד החיצוני הזה אין
שווא ערך. בחורף הוא שומר עלי בפני קור

ובקיץ הוא קריר ורענן. הוא מגן עלי בפני רוח
וגשם. אפילו האש החזקה ביותר לא יכולה
לצרוב אותו. כל זמן שאני לובש אותו אוכל
לחיות אלפי שנים."
"תן לי לנסות אותו!" קרא הקיסר.
"מיד, אדוני" ענה העכבר והוריד מהר את
הפרווה.

הקיסר חייך בשמחה. הוא הוריד את הבגד
היקר שלו, רקום בדמויות של דרקונים, ולבש
את פרוות העכבר. אך הוא לא יכול היה
לפשוט אותה שוב!
העכבר לבש את בגד הקיסרות ונעשה
לקיסר. החותן שלו נשאר עכבר לתמיד.